

РЕШЕНИЕ

№ 8230

гр. София, 27.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 19.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **12723** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Производството по делото е образувано по жалба от Д. А. П., с адрес в [населено място], чрез процесуален представител, срещу Решение № П-374/11.11.2025г., издадено от директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалбата срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С250022-022-0107173/23.09.2025г., издадено от М. Б.-Н. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД НАП С..

С жалбата, в съдебно заседание и в представените писмени бележки се иска отмяна на решението и на потвърденото с него разпореждане. С жалбата се твърди, че апартаментът, върху който е наложена възбрана е единствено жилище на жалбоподателката и в този смисъл е несеквестируемо съгласно чл.213 ал.1 т.2 ДОПК. Твърди се, че притежавания от Д. П. имот в [населено място], [община] не променя този извод. Отделно от това се твърди, че с Решение № 468/22.06.2025 г. по ч.д. № 7393/2023 г. на СГС е призната и допусната за изпълнение присъда за прилагане на акт за конфискация, постановена от немски съд за сума от 508 512.08 лева и органите на НАП следва да събират признатото от българския съд вземане по реда на ДОПК единствено до размера и основанието, изрично посочени в подлежащия на изпълнение акт. В подкрепа на този извод се сочи разпореждане от 20.11.2025г. на СГС, НО 15-ти състав по реда на чл.414 ал.1 т.1 НПК. По същество се иска отмяна на решението, като се претендират разноските по делото, за което се представя списък на разноските, договор за правно съдействие и защита и фактура за извършено плащане.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез упълномощения си процесуален представител, прави искане за оставяне в сила на процесното решение като правилно и законосъобразно, по мотивите, изложени в него. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като съобрази изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че с Решение № 468/22.06.2025 г. по ч.д. № 7393/2023 г. на СГС, НО, 15-ти състав е призната и допусната за изпълнение присъда за прилагане на акт за конфискация, постановена на 30.11.2022г. по дело № 32 Kls 750 Js 473/2022 г., влязла в законна сила на 17.04.2023г., постановена от компетентен съдебен орган Окръжен съд-град Б., Федерална република Г., в частта относно наложеното на Д. А. П. наказание „конфискация“ в размер на 259 998.10 евро към датата на влизане на решението -17.04.2023г.

С разпореждане №3815/20.11.2025г. на СГС, НО, 15-ти състав по чнд №7393/2023г. по описа на СГС съдът е оставил без разглеждане искането на защитника на Д. П. за тълкуване и произнасяне по реда на чл.414, ал.1 т.1 НПК по Решение от 09.06.2025г. по нчд №7393/2023г. на СГС, НО, 15-ти състав. В мотивите на посоченото разпореждане съдът е посочил, че „ с решението съдът не е постановил начисляване на лихви върху посочената сума от 508 52.08 лева, съответно липсва такова посочване на правно основание в какъв размер и от кой момент евентуално следва да се дължи такава“.

Срещу Д. А. П. с ЕГН [ЕГН] е образувано изпълнително дело (ИД) под №251747543/2025 г. по описа на ТД на НАП С.. Издадено е съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №С250022-048-0102478/11.09.2025 г., с дата на доброволно плащане 17.06.2025 г., в което са посочени подлежащите на доброволно изпълнение публичните задължения в размер на 670 976,81 лв., представляващи финансова санкция в размер на 508 512,08 лв., наложена от държава членка на ЕС - Г. и признат и допуснат за изпълнение от Софийски градски съд по Закона за признаване, изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции (ЗПИИРКОРФС), такса в размер на 5,00 лв. за държавна такса за издаване на изпълнителен лист и начислени лихви в размер на 162 459,73 лв.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С250022- 022-0107173/23.09.2025 г., издадено от М. Б.-Н., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., публичният изпълнител при ТД на НАП С., като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения в общ размер на 670 976,81 лв. по изпълнително дело №251747543/2025 г., от които главница - 508 517,08 лв. (259 998,10 евро) и лихва - 164 478,34 лв., на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 205 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1 -3 от ДОПК е наложил обезпечителни мерки - възбрана върху недвижими имоти, с подробно посочени в постановлението идентификационни данни. Възбранените имоти са собственост на Д. А. П. с ЕГН [ЕГН] и представляват апартамент, находящ се в [населено място].[жк], [улица](197-ма) №13, вх. Б. ет. 05, ап. 13 с данъчна оценка (за недвижими имоти) 86 230,20 лв. и гараж (подземно паркомясто), находящ се в [населено място],[жк], [улица](197-ма) №13, етаж -1 с данъчна оценка (за недвижими имоти) 9 064,70 лв. В. е вписана по партидата на Д. А. П. с ЕГН [ЕГН] в Агенция по вписванията - Имотен регистър на 23.09.2025 г.

Срещу така издадено постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С250022-022-0107173/23.09.2025 г. е постъпила жалба с вх. №Ж-22- 1408/29.10.2025 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от Д. А. П., чрез процесуален представител, до Директора на ТД НАП С..

С решение № П-374/11.11.2025г. на директора на ТД на НАП [населено място], е оставена без уважение като неоснователна жалбата срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С250022-022-0107173/23.09.2025г., издадено от М. Б.-Н., на длъжност

публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. С оспорваното решение е прието, че жалбоподателката притежава жилище с площ 96.17кв.м. и предвид нормата на чл.213 ал.1 т.2 ДОПК е възможно принудителното изпълнение да бъде насочено върху така посочения апартамент, тъй като жилищната му площ е повече от 30 кв. м., като отделно от това се сочи, че Д. П. притежава и друг имот. Относно възраженията в жалбата за начислените лихви административният орган е приел, че в случая е приложима разпоредбата на чл.175 ДОПК, доколкото акта за конфискация, сред като е признат и възложен за изпълнение на НАП, попада в хипотезата на публично държавно вземане.

Срещу така постановеното № П-374/11.11.2025г. на директора на ТД на НАП [населено място] е подадена жалба от 28.11.2025г. на Д. А. П., с адрес в [населено място], чрез процесуален представител, до АССГ, която е предмет на настоящото производство

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Така подадената жалба е в срока по чл. 268 от ДОПК, подадена от длъжника по изпълнителното дело, за когото е налице правен интерес от обжалването, поради което намира жалбата за допустима.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Не се спори по делото относно компетентността на органа, издал обжалвания акт, спазване на законовоизискуемата форма и липса на нарушение на административнопроизводствените правила.

В случая спорът е материалноправен и се отнася до размера и основанията на публичните вземания.

По отношение на първото възражение на жалбоподателя, че възбраната е наложена върху единственото жилище на жалбоподателката, съдът намира същото за неоснователно като изцяло споделя изводите на административния орган, изложени в обжалвания акт. На първо място, следва да бъде отбелязано, че нормата на чл.213 ДОПК относно несеквестрируемостта, изисква жилището да бъде единствено за длъжника, както и жилищната площ е повече от 30 кв. м за длъжника и за всеки от членовете на семейството му поотделно, разликата се продава, ако при тези условия жилището е реално поделяемо. В случая безспорно по делото е установено, че жалбоподателката е вдовица, няма деца, не се сочат други членове на семейството. Налице е и втората предпоставка, а именно –жилището е над 30 кв.м. Отделно от това, съгласно представената справка от Агенция по вписванията по делото-л.21, жалбоподателката е собственик и на други имот, вкл. и на част от жилищна сграда в [населено място], [община], област П.. В този смисъл не са налице предпоставките на чл.213 ДОПК, ограничаващи принудително изпълнение върху имота, представляващ апартамент в [населено място]. В допълнение, правило административният орган е направил разграничение между обезпеченията по глава 24 ДОПК и принудителното изпълнение по глава 25 ДОПК, като се акцентира, че с постановлението за налагане на обезпечителни мерки органът по принудително изпълнение обезпечава вземания, а не извършва същинско изпълнение по принудителен ред.

По отношение на възраженията относно лихвите, съдът намира, че същите са основателни. Принципно правилни са аргументите, изложени в обжалваното решение № П-374/11.11.2025г. на директора на ТД на НАП [населено място], че в случая е приложима разпоредбата на чл.175 ДОПК, доколкото акта за конфискация, сред като е признат и възложен за изпълнение на НАП, попада в хипотезата на публично държавно вземане. В случая, обаче, като основание за издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С250022-022-0107173/23.09.2025 г. е решението № 468/22.06.2025 г. по ч.д. № 7393/2023 г. на СГС, НО, 15-ти

състав, с което е призната и допусната за изпълнение присъда за прилагане на акт за конфискация, постановена на 30.11.2022г. по дело № 32 KlS 750 Js 473/2022 г., влязла в законна сила на 17.04.2023г., постановена от компетентен съдебен орган Окръжен съд-град Б., Федерална република Г., в частта относно наложеното на Д. А. П. наказание „конфискация“ в размер на 259 998.10 евро към датата на влизане на решението -17.04.2023г.

Доколкото в присъдата на немския съд е налице само „конфискация“ в размер на 259 998.10 евро към датата на влизане на решението -17.04.2023г. и българският съд с посоченото решение е признал така постановената присъда по този начин и изрично е посочил в разпореждане №3815/20.11.2025г. на СГС, НО, 15-ти състав по чнд №7393/2023г. по описа на СГС, че „с решението съдът не е постановил начисляване на лихви върху посочената сума от 508 52.08 лева, съответно липсва такова посочване на правно основание в какъв размер и от кой момент евентуално следва да се дължи такава“, то липсва правно основание за налагане на обезпечителни мерки извън така посочената сума в размер на 259 998.10 евро. Приемането на противното би поставило въпроса, при евентуална събираемост и на лихвите на какво основание и кому биха били преведени.

Воден от горните съображения и на основание чл. 268 ДОПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ частично решение № П-374/11.11.2025г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е потвърдено постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С250022-022-0107173/23.09.2025г., издадено от М. Б.-Н., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., в частта относно лихва в размер на 164 478.34 лева.

ИЗПРАЩА преписката на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: